

Spoštovani gostje žalne slovesnosti, dragi prijatelji,

kot humanost je Albert Schweizer razumel resnično dobro ponašanje človeka v odnosu do soljudi. S to besedo se izraža tudi, da se moramo truditi, da smo dobri, ne le zato, ker nam to nalaga etična zapoved, temveč tudi zato, ker takšno vedenje ustreza našemu bistvu.

Humanost nas sili k temu, da pri majhnih in velikih stvareh poslušamo svoje srce in sledimo njegovim navdihom. Radi bi se ustavili pri tem, da bi naredili samo tisto, kar se nam zdi dobro in izvedljivo po treznem premisleku. Toda srce je višji zapovednik kakor razum. Od nas zahteva, da storimo to, kar ustreza najglobljim vzgibom naše duhovne biti.

Vincenc Draksler je bil podjetnik, zelo uspešen, a tudi strog, do sebe in do drugih, da bi se naredilo to, kar je bilo obojestransko obljubljen in dogovorjeno. Ljudje so bili – po Vincenčevem temeljnem prepričanju – v načelu sami odgovorni za to, da skrbijo sami zase.

Vincenc Draksler je pri odločitvah, delati ljudem dobro, v načelu vedno sledil svojemu srcu. Pomagati in podpirati spontano, posebno tam, kjer je bila po njegovem občutku pomoč potrebna, je bila Vincenčeva želja, je bila prav tako ena njegovih notranjih gonilnih sil.

Ja, in še posebej v otrocih, prizadetih zaradi stisk in bolezni, je videl očitno tiste, ki se jim mora neomejeno dati pomoč, kajti njihove možnosti, da si pomagajo sami, so po naravi stvari, kakor oni sami, zelo majhne.

Že zgodaj, ob začetku 90-ih let preteklega stoletja je zato Vincenc Draksler s svojo takratno ženo Rito, še pred njeno smrtjo, sprejel odločitev, da naj sadovi njunega skupnega dela odtečejo pomoči potrebnim otrokom. Prvi korak je sledil pred skoraj 20 leti z ustanovitvijo svoje prve fundacije, Fundacije Vincenca Drakslerja, tukaj v Sloveniji, v Kranju, ki ima za cilj, da dela splošno koristno v njegovi domači občini in da pri tem posebej gleda na blagor otrok in mladostnikov.

V letu 2009 je v Pristavi začel delovati Reintegracijski center za nekdanje odvisnike. Okrog 80 pomoči potrebnih ljudi na leto spremljajo v centru, z možnostjo, da tu delajo in stanujejo, da najdejo spet nazaj v osrčje družbe.

Ta Reintegracijski center se je v teku let razvil v zelo uspešen referenčni model za vso Slovenijo, zaradi česar je bil Vincenc Draksler v Ljubljani, v letu 2010, prvič na ministrski ravni počaščen kot ustanovitelj.

V nadaljevanju sta se Vincenc Draksler in takratni župan – in kasneje njegov zelo tesen prijatelj – Mohor Bogataj odločila, da v tem času postavita večgeneracijsko hišo v centru Kranja, kraj, na katerem bi ljudje vseh generacij našli čas drug za drugega in se podpirali med seboj. Ob našem zadnjem obisku, maja letos, smo lahko ugotovili, da je v medgeneracijski hiši medtem tudi do 140 prireditev na mesec, da je bila hiša odlično sprejeta in da dosega velik krog ljudi vseh starostnih kategorij.

In tako je v letu 2017 sledilo odprtje hiše za matere in otroke, ki naj bi bilo zatočišče za večinoma mlajše matere in njihove otroke, ki nepričakovano zaidejo v prekarno socialno ali družinsko situacijo.

Vincenc Draksler je v skoraj dvajsetih letih v svoji domači občini Kranj naredil in dosegel zelo veliko, z vso pravico smemo trditi, da je bil v preteklih letih zagotovo eden najpomembnejših zasebnih ustanoviteljev v Sloveniji. Zaslužno ga je mesto Kranj končno, v decembru 2014, v zelo dostojanstvenem in slovesnem okviru/okolju imenovalo za svojega častnega občana – trenutek, ki je gotovo spadal k najsrečnejšim v Vincenčevem življenju.

S temi prvimi izkušnjami kot ustanovitelj je Vinko končno ustanovil tudi že dolgo načrtovano „Rita und Vincenc Draksler Stiftung“ v Švici, v oktobru 2013. Prav tako splošno koristna RVDS sledi poprej zaznamovanim sledem njihovega „voznika“ in se posveča podpori obolelih otrok, na eni strani s plačili v Švici in na drugi strani v nadaljevanju in razširitvi nastalih ustanov v Kranju.

S ponosom je smel Vincenc tudi tukaj doživeti, da je „R. und V. Draksler Stiftung“ še v času njegovega življenja že lahko podprla več kot deset projektov v skladu z njihovim namenom, posredno npr. z raziskavo izboljšanih diagnostičnih ali terapevtskih oblik ali tudi neposredno s pomočjo prizadetih otrok v Švici.

Na drugi strani je „R. und V. Draksler Stiftung“ že dala svoj prispevek k uspešnemu delovanju že omenjenega reintegracijskega centra v Pristavi in bo tudi v prihodnosti pripravljena, da še razširi ta in tudi še druge splošno koristne obrate.

Če se ozremo nazaj, smemo reči, da z izgradnjo obeh ustanov ni bilo storjeno le veliko dobrega, temveč so s tem že položeni trajni temelji za več humanosti v družbi.

Zato bi na tem mestu rad tu navzočim skrbnikom (kuratorjem) ustanove v njegovem imenu še enkrat izrekel veliko zahvalo: za angažiranje v odborih

ustanove in še posebej za doslej opravljeno izgradnjo. Mislim tudi, da lahko rečem, da nam je vsem v veliko čast, da smemo nadaljevati njegovo poslednjo voljo v njegovem smislu.

Z neogibnim vedenjem o bližajočem se slovesu, s katerim se je Vinko v zadnjih tednih zavestno ukvarjal, nam je večkrat dejal, da je smel živeti zelo lepo in polno življenje in da – če bi citirali Hermanna Hesseja in njegovo pesem "O sreči" – njegova duša počiva.

S tem nam je tudi namignil, da z njegovega vidika ni potrebno, da bi bili žalostni, ker se je on sam pripravil na to, da gre ta zadnji in nespremenljivi del svoje poti.

Kaj nam ostaja? Katere spomine, npr. v obliki načel ali vrlin, smemo vzeti s seboj? Za kaj si je v svojem življenju prizadeval Vinko?

1. Na prvem mestu je bila pri njem misel, biti **svoboden in neodvisen**. Njegovo življenje je treba vzeti v roke tako, da je vedno odločalo samo in da ni nikomur ostalo ničesar dolžno. Ta misel je bila za Vinka kratko in malo nevzdržna.
2. **Ubirati nove poti**, nekaj **tvegati**, vnemati se za nove pustolovščine, sprejemati možnosti in **srčno** – z **elanom** in **odločnostjo** – uresničiti.
3. **Biti premočrten, neomajen in dosleden, tudi misliti, kar poveš – pa četudi to ni bilo vedno udobno, „ja“ pri tem je bil jasen „Ja“ in „ne“ je pomenil jasen „ne“, in to je komaj kaj spremenjeno tako tudi ostalo.**
4. **Biti velikopotezen in dobrodelen**, spontano – sledeč svojemu srcu – dajati in s tem prinesiti tudi košček humanosti v našo družbo, brez katere takšna ne bi mogla obstajati.

Dragi Vincenc,

zelo Te bomo pogrešali,

- Kot lojalnega prijatelja, ki je znal praznovati in se smejati in je prav tako vedel uživati prednosti življenja,
- Kot navdihujočega ustanovitelja, ki je bil pripravljen, svoje zemeljske pridobitve vračati družbi in s tem postavljati svetilnike za sočloveštvo.

Tvoja dediščina bo spodbujala tudi nas in nam pomagala, ohranjati spominate in ga posredovati naprej drugim. Počivaj v miru, dragi Vinko, kajti veliko dobrega in velikega si dosegel v svojem življenju.

Prof. dr. Ralph Blum
Predsednik »R. & V. Draksler Stiftung«

Kranj, 12. oktobra 2018